

HECE

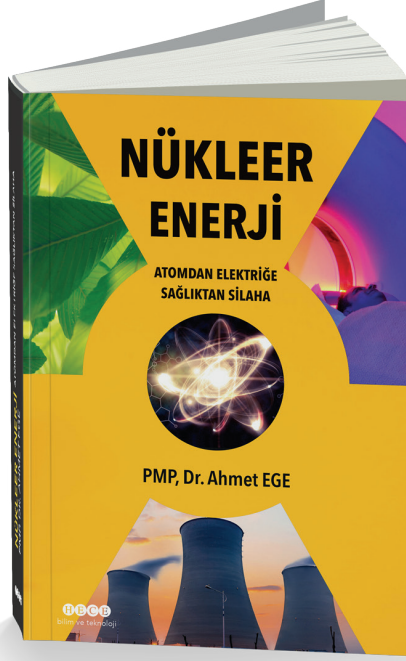
MART 2019

Dosya: Turan Koç**Çeviri Sayfalarında: Uygur
Şiirinin Tarihî Gelişimi Üzerine**

Rasim Özdenören / Hüseyin Atlansoy / Hakan Şarkdemir / Mustafa Muharrem / Suavi Kemal Yazgıç / Şenol Korkut / Mehmet Solak / Emre Yılmaz / Ahmet Karacan / Eyyüp Akyüz / Eray Sarıçam / Semih Diri / Aziz Kağan Güneş / Duygu Irmak / Burak Çelik / Duygu Güles K. / Ayşegül Sözen Dağ / Mervan Söylemez / Kader Demirok / Mert Özden / Mustafa Eyigün / Nur Ahmet Kurban / Mutellip Seydulla / Volkan Zamanoğlu / Arzu Özdemir / Faruk Uysal / Ali Galip Yener / Leyla Arsal / Nuran Ayhan / Ali Necip Erdoğan / Emine Tuğcu / Gökhan Tunç / Turan Koç / Arif Ay / Âtîf Bedir / İbrahim Demirci / Mehmet Özger / Sadık Yalsızuçanlar / Zeynep Gemuhluoğlu / Nurullah Koltaş / Aydın Işık / Cenan Kuvancı / Mehmet Aycı / Zekîf Yıldırım / Selin Karacan Işık / Mehmet Eroğlu / Mustafa Uçurum / Hayrettin Durmuş / Korkut Soylu / Eyüp Tekin / Selvigül Kandoğmuş Şahin / Mesut Sütcü

267

NÜKLEER ENERJİ

ATOMDAN ELEKTRİĞE SAĞLIKTAN SİLAHA

PMP, Dr. Ahmet EGE

Bilim ve Teknoloji, 424 Sayfa

“İnsan neden korkar?” Şüphesiz bu soruya verilebilecek en kolay ve en isabetli yanıt “bilmediği şeyden” olacaktır. İnsanlık gerçekten de tarih boyunca hep bilmediği şeylerden korkmuştur. En başta yıldırım ve gök gürültüsünden, volkanik faaliyetlerden, yerle göğün yeksan olduğu depremlerden ve daha birçok doğal afetten...Buna karşın hem korktuğu hem de hayran olduğu bu afetlere hatta güneşe, aya ve yıldızlara, gökyüzüne tapınmıştır. Milyonlarca yıllık gelişiminde geldiği bugünkü noktada ise korktuğu her şeyi araştırmaya girişmiştir: dünyanın geçmişini, yerin tektonik yapısını, depremleri, hava hareketlerini ve fırtınaların oluş nedenlerini, evreni ve uzayı ve daha birçok fenomeni. Bilim ve teknoloji ile bütün bu olayları ve daha fazlasını giderek artan oranda anlamaya başlayan insanoğlu korkularından bütünüyle kurtulamamış olsa da artık kendine kesinlikle daha fazla güvenmektedir. Bununla beraber, Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan, II. Dünya savaşını bitiren atom bombaları ile tanışılan nükleer enerjiden korkmaya devam ediyoruz.

AYLIK EDEBİYAT DERGİSİ YIL:23 SAYI:267 MART 2019

ISSN 1301-210X

HECE

MART 2019

267

K küne

HECE

AYLIK EDEBİYAT DERGİSİ
ISSN 1301-210X

YIL: 23 SAYI: 267
Mart 2019 (Her ayın birinde yayımlanır.)

Yayın Türü: Yerel Süreli

Hece Yayıncılık Ltd.Şti. Adına Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Ö. Faruk Ergezen

Genel Yayın Yönetmeni
Rasim Özdenören

Yayın Kurulu
Âtîf Bedir, Cafer Haydar, Faruk Uysal, Hayriye Ünal, İbrahim Demirci

Yönetim Yeri
Konur Sk. No: 39/1 Kızılay/Ankara

İletişim
Tel: (312) 419 69 13 Fax: (312) 419 69 14
P.K. 79 Yenişehir/Ankara
İnternet Adresi: www.hece.com.tr
e-mail: hece@hece.com.tr

 twitter.com/hecedergi

 facebook.com/hecedergisi

Son Okuma: Hayriye Ünal, İbrahim Demirci

Teknik Hazırlık: Hece

Kapak: www.sarakusta.com.tr

Baskı: www.dumat.com.tr

2019 Yılı Abone Bedeli:

Yıllık: 220 TL.

Kurumlar İçin: 580 TL.

Hece+Heceöykü: 320 TL.

(2019 Yılı Dergi Aboneliğine 2019 Özel Sayıları Dâhildir)

Yurt Dışı: 150 Euro

Posta Çeki: 149582

Hece Basın Yayın Ltd. Şti.

Gelen yazılar yayımlansa da yayımlanmasa da geri verilmez.
İlkelerimize uymayan ilanlar alınmaz.

Baskı Tarihi: 28.02.2019

ÖNYAZI

Rasim Özdenören/Kocatepe Camiinin Güvercinleri Nerede?/ 5

ŞİİRLER

- Hüseyin Atlansoy*/Açık Kaplan Haykırışı I. Açık/9
Hakan Şarkdemir/Şöhretle Giden Yetenek/Yeteneksizlikle Gelen Şöhret II-III/10
Mustafa Muharrem/Yersiz Ayaklar/16
Suavi Kemal Yazgıç/Bir İmha Savaşı/17
Şenol Korkut/Sıradaki Türkü/19
Mehmet Solak/Kaçınıcı Beyaz/20
Emre Yılmaz/Çıkmış ya da Çıkmamış Harp Çıkınca/22
Ahmet Karacan/Ya Doğarsam/24
Eyyüp Akyüz/Eskiden Buralar/26
Eray Sarıçam/Ömrüm Yettiğince Savaş/27
Semih Diri/Bir Şiirin İçine Düştüm Yüzme Bilmiyorum/29
Aziz Kağan Güneş/Elçiye Zeval/30
Duygu Irmak/Sıkı Sarıl Tutkalı/31
Burak Çelik/Ete Bürünürdü Görseydi Kılıcım Kınını/32
Duygu Güles K./Serv-i Bülemd/34
Ayşegül Sözen Dağ/Nergislerin Unutkanlığı/36
Mervan Söylemez/Başlar Gibi Biten/ 37
Kader Demirok/Alternatif Uyarı Levhaları/38
Mert Özden/Alnımda Bir Sır/40
Mustafa Eyigün/Allonsanfon/Dil Bariyer/41

ÇEVİRİ SAYFALARI

- Nur Ahmet Kurban*/Uygur Şiirinin Tarihî Gelişimi Üzerine/43
Mutellip Seydulla/Sıfıra Karşı/Sahra/47

ÖYKÜ

- Volkan Zmanoğlu*/İçilebilir Suyun İçilemez Hikâyesi/51
Arzu Özdemir/Düşekalan/Özünü Kaybeden Kuş/Böbür/ 57

GÜNLÜK

- Faruk Uysal*/Balkan Günlüğü 1/59

YAZILAR

- Ali Galip Yener*/Orpheus Parçalanınca: Edebiyatta Postmodernizm ve Sessizlik/63
Leyla Arsal/Edebî Düzlemde Batı Kanonu ya da Eurocentrism/69
Nuran Ayhan/Goethe'nin Doğu Batı Divanı Üzerine Bir Söyleşi/82
Ali Necip Erdoğan/Muvvakithaneden Saatleri Ayarlama Enstitüsüne/87

AYIN SÖYLEŞİSİ

Emine Tuğcu/Gökhan Tunç'la Söyleşi/91

DOSYA: TURAN KOÇ

Turan Koç Biyografisi/101

Arif Ay/Bir Portre: Turan Koç/102

Âtîf Bedir-İbrahim Demirci/Turan Koç ile Konuşma/103

Âtîf Bedir/Turan Koç ve Edebiyat Dergisi/120

Mehmet Özger/Turan Koç Şiirinin Boyutları/123

Sadık Yalsızuçanlar/Dil, Estetik, Hikmet: Turan Koç/128

Zeynep Gemuhluoğlu/Hüsn ü Cemal ya da "Hakikat Usandırmaz":

Turan Koç'un Sanat ve Estetik Düşüncesi/131

Nurullah Koltaş/Turan Koç'un Entelekyasına Dair/134

Aydın Işık/Turan Koç ve İslam Estetiğinin Ontolojik Temelleri Üzerine/137

Cenan Kuvancı/Turan Koç'a Göre Din Dili/143

OKURYAZARIN NOTLARI

İbrahim Demirci/Bir Latife, Birkaç Nükte/161

PORTRE

Mehmet Ayıcı/Deli Derler İyisine Yiğidin/163

BENİM FİLMLERİM

Zelkif Yıldırım/Adam's Apples/165

HECE POSTASI

Faruk Uysal/170

ÇEŞİTKENAR

Selin Karacan Işık/Mehmet Eroğlu ile Şiddet Olgusu Üzerine/ 174

Mustafa Uçurum/Etkiye Tepki Olarak Türk Şiiri/176

Hayrettin Durmuş/Neşet Ertaş Babasının Yolunda/178

Korkut Soylu/Bizim Külliye/180

Kemal Karpat da Göçtü/180

YENİ KİTAPLAR

Eyüp Tekin/Düş Düşe Uğultular/181

Selvigül Kandoğmuş Şahin/Allah Aşkı Üzerine Düzensiz Düşünceler/183

Mesut Sütçü/Değişen Kafalar/185

Önyazi

Rasim Özdenören

KOCATEPE CAMİİNİN GÜVERCİNLERİ NEREDE?

Saint-Antoine'in Güvercinleri... İlhan Berk'in bu şiirinde güvercin kelimesi bir yerde geçiyor. O da şiirin kahramanlarından Lambodis flörtü Eleni'den söz açarken:

Eleni'nin göğsü soyulmuş badem
Güvercin gibi elleri

Ama şiirin şu bitişindeki edanın her mısramında güvercinlerin uçtuğu hissedilmiyor mu?

Şiirin son bölümü şöyle bitiyor:

Her iş bunun gibi ruhum
Bir kadın bir adam aynı şeyi yapıyor
Ben birazdan kalkıp Sirkeci'ye gideceğim
Sevgilim trene binip gidecek
Bir zaman hiç güneş doğmayacak sabah olmayacak, bir zaman dünyada değilmişiz gibi korkacağız.
Bunlar hep olacak ruhum
Bir gün bakacağız İstanbul güzel
Ondan sonra her gün İstanbul güzel.
Eskiden çok eskiden bu dünya daha bir güzelmiş mesela
Bu bulutlar bu gökyüzü uzanınca dokunacağımız bir yerdeymiş

Şimdi şiirdeymiş bunlar
Her şey bu hesap ruhum.

Bu dünya güzel
Gülhane ağaçlık.

Bu şiirin yayım tarihi yanılmıyorsa 1952. Demek o yıllar kilise avlularında da güvercinler dolaşmış.

Ahmet Haşim, Kürşat Bumin'in dikkatiyle baktığımızda kentlerle güvercinler arasında bir bağlulaşım kuruyor. Onun şu sözlerine kulak verelim: "Genç şairler parmak hesabıyla mani düzmeye başlayalı, bazı yenilik taraftarları, Türk sazını değnekle idare etmeye kalkışalı, mimarlarımız arasında da, ne isimle yad edeceğimizi bilemediğimiz mahut medrese mimarisi yayılmağa başladı. Softanın başından çıkardığı sarıği andıran taş kubbeler, tıpkı mantarlar gibi, Türk seması altında yer yer bitmeye başladı. / Otel, banka, mektep, iskele, şimdi dışarıdan minaresi ve içeriden mimberi eksik birer cami karikatürüdür. Bu tarz inşa usulüne mimarlarımız 'Türk mimarisi' diyorlar. Hakikaten bu çirkin taş yığınları Türk mimarisi midir? O halde güvercinler neye bu mimariyi bir türlü sevmiyorlar? / Çini gibi, Şark mimarisinin tamamlayıcısı olan güvercinler, gökyüzünün her köşesinden üşüşerek, kubbe ve minare olan yerlerde küme halinde toplanırlar. Sinan'ın en hakiki hayranları, şadırvanlar etrafında, fiskiye serpintileri ve su alaimisemaları içinde oynayan bu lacivert kanatlarıdır. / Halbuki güvercinler, ne yabancı banka binalarının sahte arabeskerlerine, ne de evkaf hanlarıyla vapur iskelelerinin kubbelerine ve süslü saçaklarına aldanyorlar. Düyun-ı Umumiyenin damları üstüne bir güvercinin konduğunu henüz bir kimse görmemiştir. Güvercin hayret edilecek bir anlayışla usta Sinan ve Kasım'ı aciz taklitçilerinden ayırmakta zerre kadar tereddüt göstermiyor. / Büyük mimarlarımızın bazen fikir danışması için, güzel sanatlar kuruluna bir güvercinin de aza seçilmesi acaba uygun olmaz mıydı?" (Zikreden: Kürşat Bumin, *Demokrasi Arayışında Kent*, İz Y. İst. 1998, s. 17).

Olay edebiyat dünyası için de geçerli değil mi?

Güvercin nasılsa has mimari ile onun taklidini ayırabiliyorsa cins algı da sahici olanla yapma (cali) olanı ayırmakta güçlük çekmiyor. Modern sanatın, edebiyatın biçimde uyguladığı bilinçli deformasyon ile sanatı, edebiyatı beceremeyenlerin eseri arasındaki fark da gören göz için bir bakışta seçilir... Ankara'nın Kocatepe Camiinin avlusunda güvercin gören var mı? Ben görmedim. Acaba niçin? O caminin biçim ve büyüklük açısından Süleymaniye'den fazlaca bir farkı görünmüyor. Ama o caminin sahra büyüklüğündeki mermer avlusuna kuş da konmuyor. Doğa sahte veya taklit olanla halis olanı kendiliğinden ayırıyor.

Olay, demek ki, salt benzeşme işinden ibaret değil: marifet o ürünü üfleyen ruhta olmalı...

1950li yılların edebiyat dergilerine göz atanlar o dergi sayfalarında Orhan Veli taklidi yüzlerce “şair” ile karşılaşır. Şimdi isimlerini yazsam bir tekini anımsayanın bulunacağını sanmıyorum. Çünkü birindeki bilinçli tutum ile ötekinin kolay zannıyla yazdığı taklit arasında ürüne sinmiş olan zamanın ruhu (paradigması) kolayca fark edilir.

Not 1: Bu sayımızda değerli şair ve düşün adamı Turan Koç için bir dosya yapmaya çalıştık. Turan Koç’un ürünlerinin her yönüyle daha geniş bir incelemeye layık olduğunu söylemeye gerek yok. Bu dosya da ülkemizde ve aramızda böyle bir şairin ve düşünürün anımsanmasına ve hakkında yeni çalışmaların yapılmasına vesile olursa işlevini yerine getirmiş sayılır. Dosyaya emeği geçen Âtîf Bedir’e ve katkı sağlayan yazarlarımıza teşekkür ediyorum.

Not 2: Önümüzdeki sayının dosya konusu Tarık Buğra’dır. Dosyayı Esra Özdemir Demirci hazırlıyor.

gölgelik

Edebiyat, elli yaşında

Edebiyat dergisinin ilk sayısı Şubat 1969'da Ankara'da çıktı. Dört sayfalık derginin ilk sayfasında Nuri Pakdil'in "Kalemin Yüku", Rasim Özdenören'in "Yeni Dönemle" başlıklı denemeleri ve Erdem Bayazit'in "Susmak" adlı üç dizelek şiiri vardı. 2. sayfayı Cahit Zarifoğlu'nun "Akşam Sofrasında Yedi Kişilik Bir Aile Oyunu"nun ilk bölümü doldurmuştu. 3. sayfada Bahri Zengin'in "Bir Kitap Çevresinde" başlıklı yazısı, Sezai Karakoç'un İslam Toplumunun Ekonomik Strüktürü'nü tanıtiyordu. Eugène Ionesco'nun "Günlükler"inden çeviri Nuri Pakdil imzalıydı. İsmail Killoğlu'nun "Düşüş" öyküsü de bu sayfadaydı. 4. Sayfanın çoğunu Rasim Özdenören'in "Ölünün Odaları" öyküsü doldurmuştu. Mart sayısının ilk yazısı, M. Akif İnan'ın "Edebiyat ve Politika" başlıklı denemesiydi. Bu sayıda Jacques Prévert'den bir şiir çevirisi de vardı. Ionesco'nun eseri, "Günlükler" yerine "Günlük" olmuştu. O çeviriden bir parça:

"Zamanın geçmekte olduğunu ilk kez ne vakit fark ettim? Zaman duygusu doğrudan doğruya ölüm fikrine bağlı değildi. Elbette, dört beş yaşlarında iken, gide gide yaşlanacağımı ve bir gün mutlaka öleceğimi anlıyordum. Yedi sekiz, bilemediniz dokuz yaşlarında, annemin öleceğini düşündüm. Bu fikir çılgına döndürdü beni. Çünkü onun benden önce öleceğini biliyordum. Bununla birlikte bu durum (yani ölüm demek istiyorum) bana "şimdiki zaman"ın kesin bir inkıtai gibi görünüyordu, "şimdiki zaman" her şey demektir. Ne kadar uzundu gözümde bir gün, bir saat, haddi hesabı yoktu, göremiyordum bittiğini. Bana gelecek yıldan söz edilse, gelecek yılın hiç olmayacağı duygusuna kapılırdım. Chapelle-Anthensaise'deyken, zamanın dışındaydım, demek ki cennetten bir köşeydi orası."

Hüseyin Atlansoy

AÇIK KAPLAN HAYKIRIŞI

I - AÇIK

Her şey çok açık görüyor musun
 Her şey çok açık
 Açık ara öndesiniz bu size çok açık
 Çok açık ayna önündesiniz
 Arkada bırakmışsınız tüm arkadakileri

Açık aradasınız açık ara
 Yok bir tutamağınız ah açık açık kafanız
 Her şey aydınlanmış size çok açık
 Seçikliği de bilmişsiniz bak
 Herkes sizi seçmiş açık seçkin

Seçilmişsiniz siz herkesin parmağında siz
 Çıkartıyorlar sizi ara sıra bir yüzük gibi - olsun
 Masanın üstündesiniz göğün altında
 Açık ara öndesiniz bir o kadar seçik

Yolmayın sakın saçlarınızı çok yazık
 Açık ara üstünsünüz aydınlık
 Eman dileyene kılıç kalkmaz
 Siz indirirsiniz çok açık

Hangi keratayı getirseler boşuna
 Sığmaz kaba ayağınız çok büyük - açık
 Baht aynasında görülme de yüzünüz
 Olsun - belki siz Bahtin aynasına bakarsınız

Hakan Şarkdemir

ŞÖHRETLE GİDEN YETENEK / YETENEKSİZLİKLE GELEN ŞÖHRET (II)

Sen yalnızca tik tak eden bir bedensin
Kekeleyen boşlukta yön melekesi bozuk kötü kan
Kalkık burun sana yok
Sana yok yüksek topuk
Büyük mutluluklar birdenbire şerit değiştirirken
Yer kalmadı en son mevkide bile
Kikirdeyen kentsoylu bir terriyere
Hayran hayran bakarsın
Sahilde bir çay ocağı ya da terk edilmiş bir atölye
Nasıl ümitsizce bakarsa mal sahibine
Öylece pazarın etrafında gezdirirler seni çürük köprülerden geçirirler
Eğilip su içerken yok gibidir benden farkın
Üzülürsün seccadenin bir ucunu katlayıp katlayıp katlayıp
Kaç vakit sonra kaçırdığın fırsatların peşine düşerken
Benim gibidir suda aksin
Benim gibi kızar benim gibi gülersin
Ağlarken ele verir seni rüyasızlığın
Az bir bedel için dayandığın kapılardan
Bir ifritle çıkarsın
–Güneşe
Siper olmaz artık ayın
Şairsen,
Kağıt üzerinde şairsin, kartondan şair
Metindeki sen sen değilsin
Hikâye makinesi seni -usûl hapçı
Tavşan çıkarma matinesi şap
Belgeseli deneysel amerika merakı
Eşgen burç eşeysiz üreme makinesi eşcinsel makine
Zelil eşya bayat yağ eksik yorum şerh haşiye pirinç tutkal ağ
Her bir devlet markası ruhun ankara makarnası
Bilgi denetleme kıymalarından geçirirler seninle gerçeklerin ucuz ojesiz tırnaklarını
kozmik o dada oksijensiz
Haraç keserler pulluk muayenesinde kulluk çıkaranlara
Hacılar haçınıza maçınıza ilişmez ilişmemiş hacılar
Kafileyi götürür fileyi boş getirirsin
İyi yolculuklar dileyen sen seyahat acentesisin
Her molada bir ateistin

ve her kendi ölümüne iliklenmiş bir kopçada mümin
ya da ne fark eder her
Bir sultanın düşünme sistematığı ya da tarihe bakışı her bir peçetenin
Tanzimattan beri muntazaman tanzim edilmiş
Muazzam bir nizam varsa o da benim
O zaman neyine senin
Nazım

Ya da sözgelimi
poetik ödipus babanın kafasında başlar
baba burnunu karıştırırsa oğul da karşıdır
oğulların babalar mıknatısıdır
baba + oğul -
baba - oğul +
kuluçka makinesidir buna küçük güzel sanatların
ve akşam liselerinde
bütün bütün annenin ölümüyle birlikte
heykelleri dikilir sevgili sefaletin
okuyucu ya da takipçi sayısı düşerse
aç bitir ölümlerini ye
+ para istemiyorum
+k para istemiyorum biliyorsun
+k bir başka Arap baharına kadar
Katar katar olmuş gelen turnalar
Şu balıma, şu gönlüme bak benim
-k -k kalsın bir yerlerim

Artık yaşarken de anlamadığım çıplak gerçekler var

DEV:LED

plakçalar

şark-ı: gerçek enver dev...

ŞÖHRETLE GİDEN YETENEK / YETENEKSİZLİKLE GELEN ŞÖHRET (III)

geçici olana bak o sonsuz yıkıntılara parçala üst üste koy temellük et içini boşalt böl fazlalığı at uzlaşma uzlaştırma kendine yabancılaşma sakın gel bize farkı anlat yalnızca sana kalanı al çikarsızca sev sevdiğini göster yeter çerçeveleme sil açıklama bildir yığılma yıkılma çoğaltarak at siperinden ak siber savaşlara...

TÖZLER ve DEĞERLER ÜZERİNE... UZUN VE YORUCU BİR GÜNDEM:

#çarşamba #MelihCevdetAnday İSEDAK Toplantısı'nda [benim] #DeğişmezKurallarım [var] #futuretalks18 Değiştir...artık, benim yeraltı ceketim yalnız boşluğu getirir... kaybolmak için bir nimet, eve geri dönmek için sökülecek bir *metin* ve diğeri neydi unuttum? bir tür Kazimir etkisi... beyaz üzerine beyaz üzerine beyaz... eski bir tırıvrı dense de... belki onu sevmeyi deneyebilirsin... belki de bize ümitsiz gözlerle bakan her uzaylı gibi... teorik olarak... neredeyse işe yarayacak... görünmedikçe bağırın, bağırıldıkça yoğunlaşan bir madde... zira “bir şeyin” der Goethe, “görünmesi için ayrışması gerekir” kitleyse, “görünen şey iyidir, iyi olan görünür”... güzeldeki çirkin, çirkindeki güzel: söylende hep söylenmeden geçilen... ya da durmadan kendini düşünen, düşleyen şeyler ya da düşen... insan bir boşluk bir gürültü bir nesne... *The falcon cannot bear the falconer*... Rauschenberg'den beri... bir kameranın altında durur ya da bekler gibi bir paletin üstünde... *trapezci* tutunamaz artık trapeze... kayıp giderken bir gölge diğeriyle... hani bir kalıp peynirin akıtılan suyunda, hani bir kiremit eve çökelen bir tabak mutlulukla, hani çürük tevazuuna doğru göstergeden kafesin... ayrıştıktıca hem nasıl bulanırsa bir *parça*... hem nasıl yıkılırsa bütün... işte bir *sinek* burnumun yukarısında mesela... ikincisi köşede duvarda... ötekiyse vızıldıyor perdeyle camın arasında... ya da diyelim hep yinelenen bir deyim: *Cosa fatta capo ha** kargo varsa kargocu da vardır... bale nasıl bitişirse balerine... ya da kefe ile kefedeki nesne... kendi cevabı sorusu içinde her bilmecce... başa dönsek mi o hâlde... o önemsiz karanlık soruya... *yeni mutfaka*... aylak adama... hikâyenin ve anlamının sonuna... peki herhangi bir baş ya da başlık olmasa? herhangi bir başlangıç? ilk kitapla gelen şöhret ikincisinde imza günleri ve sonrasında... şöhretle giden yetenek / yeteneksizlikle gelen şöhret... ya şöhretle gelirse? hayal et... ya bu söylediklerimiz gerçek değilse? ya da diyelim biz bir temsilin esiriyiz... konuşmuyoruz da o konuşturuyor bizi sanki... kışkırtmaksı asıl hedefi... kimin konuştuğu fark eder mi? ..hiçbirimiz duyamıyor diğerinin sesini... yani kimse duyamıyor mu bizi gerçekte? o hâlde ben yokum... sahi ben yokum... hayır sadece biz varız... ya da biz yokuz da çünkü biz aslında çağrışımlarız... dı- dışardayız, boyuna çoğalıyoruz ya- ya-yan- kılanıyor sesimiz... kavuşuyoruz, akıyoruz, işaret ediyoruz, bozuyoruz, tutuyoruz, bırakıyoruz, yontuyoruz, yıkıyoruz bir dönemeci belirirken *öteki*...

biz ışıklar, renkler, bitkiler... ve *kimsesiz bir makine*... biz yalnızca alıntılardan yapılmış... kaypak işaretler... biz bir elmanın yarısı... hava, toprak, su, infilak ve çocuk sesleri... karışıyoruz bakın nasıl da güzel olan her şeye... akıyoruz, geçiyoruz iç içe geçitleri... sanki kaya resimleriyiz biz, uç uca parklar, eğik bir levye, bir toz bulutu ve ayak izlerinde duruşumuzun künyesi... silik bir minyatür, bir *hiéroglyphe*, bir şifre... bir düğün arifesi, bir müze hayaletine gebe... *biz*... bir aralık, bir ses, bir yarım, bir çeyrek ses olarak... bir kale, bir köpek uluması, bir birikinti, bir efsane... bir muşamba ölüsünde, bir çift terlikte, bir anorakta ya da bir iskelede... gösteren artık, gösteremiyor mu gösterileni... bu evde bu klavyeye dokunurken dikkatlice bakarken bu imlece... evde devinen evren / evrene devrilen ev... bize dilden gelecek ne gelirse / ne gelirse bize elden... ölüm ayıracak bizi birbirimizden...

Ben öldüm hem kaç kere öldüm ölüm ayırdı beni sevgiliden Ben öldüm ve Güneş tutuldu Ay yarıldı Vakit yaklaştı yaklaştı çok Kütük bile inledi kederinden Alıştım ölmeye hem her keresinde karşıdan karşıya geçerken Alıştım kırk yaşına Yüzüğümün bana gülümsemesine alıştım Hatırımı sordu bana ayakkabım Derdini açtı bana bahçede güller Kabanıma sıkıca sarıldım Alıştım alışılmaz sanılanlara Alıştım anılara da Dışarı çıktım Harem desen buradan birkaç adım Ölüm bana buradan birkaç adım Doğduğum o gün gibi birkaç adım Oysa ben ölümü Bana kanatlarını açıp koşan bir kardeş Gülümseyen bana bir kardeş gibi Yıllarca kavuşamamış kardeşler gibi Henüz tanışmadıklarına çağırır gibi beni hatırlarım Aynada görmüş gibi ikizimi Her şey bana yakın her şey bana yakın her şey bana yakın Beni hatırlamasa da anam babam Konuşmak istemese de benle karım Boş gözlerle baksa da arkadaşlarım Geride kalan her şey yakın Bir şey vardı dışarda ben ölürken Ölmeden önce Ümitle korku arasında Oluk oluk bir ayna Bakakalırdım kendime doğru kendim Tiksinirdim kibrimden Şehvetim laf anlamaz bir çocuk gibi Gelirdi durmaksızın peşimden Kaçmayı dilesem de Kaçamazdım kendimden: Bir tünel açsam yere Göğün bir merdiven uzatsam: Dışarda tuhaf bir uğultu Görünmez bir avcı gibi beni bulur vururdu Defalarca duydum ben damarımdan akan o alüminyumu Gözde uçuk ve bakışta bir çürüme Duydum onu o sonsuz uğultuyu Su içerken O uğultuydu Dudaklarıma belli belirsiz bir öpücük kondurdu Döndüm ölümden defalarca ama her keresinde O uğultu buldu beni O vudu

Ben artık şiir olmayanı arıyorum
Ben şimdi kendi kendimle
Konuşurken
ve sizinle
Siz
Şi-şimdi ekrana yazdığım bir şey olarak

Bu ilk mısra
Şiir ve ölüm üzerine BÜYÜK kOn sEN sUS
Gerisi bildiğiniz gibi hep
Pek bir şey değişmeyecek
Bunu hiç beklemiyorduk
Bunu okurken okuduktan sonra ya da okumadan
Ölüm sizi birleştirecek
Nasıl ayırdıysa yan yana anılan ismimizi
Söküp alacak ayıracak yaşamamdan
Birleştirecek ve dağıtacak sonra
Yepyeni bir okumada (varırken gerçek anlamın tadına, varırken tınısına, dokusuna
anlamın)

İçe doğru patlayarak
Bütün sanatların içe doğru büküldüğü bir güçle
Jazın bütün kılıkları içinde
Ahir zaman keşifleri geçecek
Mesela Sterne ya da Bradbury diyeceğim ben ona
Onlar anlamını bulacak Borges'te Fowles'da Calvino'da
Rabelais'den Eco'ya kadar
Yankılanacak her yerde
Türk ve şiir
Şiirin Türk tarihinde rahlelerinde şiirin
Dostoyevski ile Pelevin bir
Aristofanes'ten Gogol'a dek
Türk Türk Elinde Türkçe Şiir
Joyce'la Cortazar'la Atwood'la
Un ufak olup yok olacak Amerika
Kafka'dan sonra kopacak tufan
Kafka'dan sonra
Unutulacak koca kıta
Steinbeck gülecek ona kahkalarla
Vonnegut'la şarmpole yuvarlanmadıysa
Beynine sıkacak Palahniuk
Faulkner horon vuracak onunla mezarında
Bıçaklar dönecek gerisingeri
Trampetler çınlayacak kulaklarda
Uzanacağız uçsuz bucaksız çayırlara
Benzersiz ufuklara açılan o benzersiz ufuklara bakarak Davudî bir sesle
Mesela Günter sen şairsin diyeceğim ona
Gün ter şair ol dun
Günt Err
Hadi gel

Sen şairsin
 Üzülme diyeceğim diğerine de
 Sen de şairsin
 Sen de sen de sen de
 A'dan Z'ye herkes
 Aslı'dan Zeynep'e dek peki tamam
 Ahmet Mehmet Ömer Ali Osman
 Üzülme sıra sizde
 Bülent Murat Serkan
 Enis Hayriye ve Didem'le
 Hakan ve Hakan ve Hakan
 ve sonra
 Ah Süleyman
 Sonra sıra onlara da gelecek
 Tırnak kadar parmak kadar el kadar
 Bir karış kadar şair olanlara bir kulaç bir adım
 Kim varsa bir nohut bir hardal tanesi kadar
 Mahrum kalmayacak şiiirden
 Anılacak ismi şair diye
 Altında isimlerimin
 Çokça unutulmuş İSİMLERİM ile BENİM
 :
 -*bey* ya da *hiç*-
 Artık şairsiniz siz
 Bizse
 Kalacağız baş başa yalnız
 Bir tek ikimiz
 ve *herkes*
 Şair olduğunda artık
 Şair olmayı unutacağız
 SEN ve BEN

...

ve aşk birleştirecek bir gün bizi... "bu büyü öldürmediyse seni egon
 öldürecek"**- derin ve dondurucular içinde... bir yerdeğişmece... bir anlam
 ayıracak seni benden... gösteren değil bir gösterilen... ayak tırnaklarına dek
 inecek yalnızlık... ya da ayak tırnaklarından yukarı doğru çıkan bir ışık ile
 silinirken her kırışıklık... kopacağız bu ritüelden

*(İt.) Olan oldu, yapacak bir şey yok. (ç.n.)"

**Kovacs